

מסורת הש"ס

א) [שנת כ. וס"ג ירש׳ שְׁלֵמִים פִּיב הִיב וספִיד, ויעִ מע״ש פ״ג ה״ב, פסחים פ״ב ה״ז פ״ט ה״ח, חגיגה פ״ג ה״א ה״א, ויע״ע שבת פ״א ה״יא, ומוס״פ פ״ב דברימוס ה״יב פסחים סה. חולין עד: כריתות ד: עישׁ, ו] א) ירוש׳ פסחים פ״ה ה״ח, ד] [פסקתם סה, כריתות כג, א] ס) [למקן לו. עמ. עט. פסחים סה: מנחות כב. חולין פו: מרה עא: ו] א) [פסקתם סה: פו: פסחים פ״ד ה״י, ו] שנת קכ: פסחים סה: מנחות יב: יח] מקוואות פ״ו ה״ה, ו] לעיל ית. פסחים סה: ו] יומא כג: ו] שס כ. לעיל ד, וס״ג ס) עירובין קר, ו] לעיל נח. לא: ו] ו] לעיל נט: ו] לעיל נט: יח. מנחות יב: יח. ירוש׳ פסחים פ״ד ה״ג, ו] [למקן קד: ירוש׳ יומא פ״ו ה״י, ו] חולין קכא, ו] בחורבא מקומות מציעו דנקט האי לישנא דכז, אברם, ע״י ובחי אפרים. ואולי כונת רש״י ללישנא דמוקדשין ברוין, ע״ד הם ודן, ו] ו] [למקן עמא, ו] ס) חצי צו פ״ב ה״טו.

הנהגות הב"ח

א) רש״י ד״ה לא נתגבל וכו' ושליל עצמו נגז' לא: א) ד״ה מאי לאו וכו' כ' אורחיהו באכילת:

גליון הש"ס

תוס' ד״ה פִּיגֵל בּוֹבֵב וכו' וקו״ב שיך נותר בשליל, קשה לו הא להדיא קמי דברייתא שפסקתין ואין חייבם עליה משום טמא והמכרים פסק דחייב משום טמא. ומלמא דמרכבה תמשה דמדין דספירה ליה להרמבם דכמה דלמיר רבא אף אף נמי מנא וכו' האי שגל ושללא חייבם. ה"ה דחייב משום טמא וטמא. ומוכח דמתני' פליג אברייתא. אבל מוס' שפסקתין ד״ה הא שגלי לא פ״כ. וגם אי עומא ק' למאי האוירך לתוקם ברייתא דמי' הא י"ל דק' ברייתא סברה כמנא ובימייהו דסגוין דלון חייבם משום טמא. וכו' פשטא דדברי מוס' דלא לומר כלל דללא חיוב נותר. ולא אוסרו לא מבכרייהו דסגוין וס״ב:

שינויי נוסחאות

א) והא גופיה (כ״ח, ו) וכרשי כלענין: ב) וריון, ו] אי וריון ו] א) אבאי אשתפיר, אבא וריון עבדיו וריא ומשפירי ו] (כ״ח ו) ב) ונוד. וכענין בוסתים: ג) בנפש יכפר (ישימ, גליון): ד) ככר״ א צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו״ה כפסקא ונכריתות (דקס): ה) ל״ל דתיא (גמריא: ו] ל״ל רחבא (גמריא: ו] הכל והקטיר המזבחה לליל (שם: ו] חן ירקת לרשי״ תבי״ פ' לו ספרי״ פליג בעוף נתפגל המוראה (מקוס: ו] הכותח: ו] נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומוראה (גמריא, ועי' קק אורח שמי״ מוה: ו] האמה (שמי״): יא) מוטשטישן כר: לליל (שם, תנח״י: ו] ל״ל בזבח (גליון): וכ״ה בפרה״י ועי' דקס: יג) דאכלי ליה (כ״ח): יד) כמים נוסף אע״א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו דלי לשרוף: טו) דאמר יש מנפגל לליל (כ״ח): טז) כהילכתא (תנח״י): ז) עצמן קאמרי לליל (בש״): ח) וככיש״י מאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפריס עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פריס

אע״פ שאינו מפגל נתפגל ע״י מחשבת אימורים והיינו כר' אליעזר דאמר פיגול כר' (שם: ו] כ) במדרתו. ואז"ת וירלמא דעביד לזר ע״י אבנו ירח ך' כר' לליל (שם: ו] בא) הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא כן כן בקונטרס לליל (כ״ח) פירש בן ל״ל (שם: ו] בנ) לבית הדין אולא ואין וכו' (שם: ו] כד) לפרש הטעם דפיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום וכו' (שם: ו] כח) שלא ושילוי מנחת. קן מיקן כש״מ. ועי' חקן נתן: בן) הורטוס אמרין (שם: ו] בן) ובהורא (גמריא: כח) ובעולה (דד). ל״א ובעולה העוף (כ״ח):

זמריגה יא. אלא בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא. דהאי סהן דמתיב כהולכת אברים על כהון למעוטי הלכה אחת בעי, דלא לנופיה לא אלעריך, דהא אשמעין מקבלא ואלין מלות כהוה (יומא כז) אאיצטבי. איתנפלות ש' גניו היז ש' ויהי כן כולפס (שם: ו] אלאו דבר שאין דרכו לאכול. אימורין אף דרכו לאטל, ומיבש עליו מן המקומו או מן למנו (שם: ו] ובהקטיר. מן למנו או מן המקומו: דבר שאין דרכו להקטיר. כגון כשר (שם: כח) לזכור בחצי זית ולהקטיר בחצי זית. ואימין חזן למנו או מן המקומו: כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין. לפסול, דהכל ליכא שיעורא וסכל ליכא שיעורא (שם: כח) פחות מכובית כשר. משנה ימירה היא דהא מן לאטל מלתי וזת ויטקטיר מלי זית כשר אלף לרי״א אלעריך דלע״י דפסל ר' אליעזר במחשבה שלא דרכו דגור אלו דרכו ופסל מדרגת, הכל לא גזר פחות מכזית אלו כזית (שם: ו] ימותח וי) קיפה. פונדיריליא. דק שנכשר סגולל עוקר הקירה שקורין פונדיריליא (חולין קכ) שאם חישב באכילת פריס ובשריפתן לא עשה כלום. מתפגלת אכילה דכדר שדרכו לאטול צעין ותי לאו דכן לאטל, וגני כרמיס מני אע״א די אורחיה שמי, אכילת ארס או אכילת מנח צעין לפגל, ומי' פיגול נוהג בפנימיים, כגון אם חשב על הקטרת אימורים להקטירו למחר (שם: כד):

שיטת מקובצת
לאכול בחצי זית. עיין רש״י דס' פ' הקותן כרת (מנחות י) ד״ה לאטל: פִּיגֵל בּוֹבֵב נתפגל השליל [בשליל לא נתפגל הזבח] (ואש״י) דרובא דלמינא לא קא אכלי לא (מ״מ) [מס״ה] היו ליה במחשבה דבדר שאין דרכו לאטל כן פ״ה, והיו עמו שרץ אף לפרס גני פיגל מנוראה ולא כשי' כקונטרס במתני' דמס״ה אס' פיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום דלאו גופיה דזבח הוא: פִּיגֵל באילא נתפגלה מוראה. ואש״י הא אלל עצמו לא נתפגל והאכילו אלו חייב כרת, וי״ל כרשי' הקונטרס דהכא איירי באלל ש' עוף דדרכו טפי ונדבקת מוראה אבל פיגל מנוראה לא נתפגל האלל ולא שחר העוף ואפילו בחטאת העוף דלמלי כתיי מוראה ואיכא אינשי דלמלי לא כרשי' גבי שליל, אבל בעילת העוף אפי' הויה מנוראה דלאיה לאטל לא פיגל דהא אין בה לא אכילת ארס ולא אכילת המזבח ונתיב דשחן אילי:

אף אני לא אמרתי. שיאסף אלא בנתקבל ככלי: והוא גופיה. רבי יהודה מנא ידע שנמקבל ככלי: וריוין סן. ומקבלי לכולהו: סייא. מהרה: **באזהרה**. ה' לאוין כמיבי דגס חד לזס התמצית כדאמרין בכריתות כפ״ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כגרים. הסס יליף טעמא:

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מנן לה בפי' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אס העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדרון: **והא קא הוא חליפא**. צין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין יא**. לעיל בפ״ב יומא. מניא לה: **כהולכת אברים נכבש**. הא דקמי שבה הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דס היכי אולי: **אס אילעטי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני' לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן למנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרטוב (חולין דף קכ) תכלין ודקדקת הכשר השוכנת בשולי קדרה: **אלל**. ס) גיד האזר ששוא קשה ואין ראוי לאכילה: **ואין חייבין עליה משום פיגול**. אס היה הזבח בגול שחישב על צביו או על אימוריו מן למנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **וטמא**. אס אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח ב): **כשר אס המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקבות ט: **לאכול שני**. שצמיעה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **חלב המוקדשין**. חלב שצדדיה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אס פיגל בוצח ואכל מחלבה לא מחייב כרת דלאו זיבחה הוא: **גב' פיגל בוצח**. שחטו ע״מ לאכול או להקטיר מן למנו: **נתפגל השליל האוכל מהשליל חייב**: **בשליל**. ששחט את הזבח ע״מ לאכול מן השליל מן למנו: **לא נתפגל בוצח**. קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דלינשי' לא אכלי ליה ושליל עצמו א) לא נתפגל מדקמתי מתני' עבדיו וריא ומשפירי ו] (כ״ח ו) ב) ונוד. וכענין בוסתים: ג) בנפש יכפר (ישימ, גליון): ד) ככר״ א צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו״ה כפסקא ונכריתות (דקס): ה) ל״ל דתיא (גמריא: ו] ל״ל רחבא (גמריא: ו] הכל והקטיר המזבחה לליל (שם: ו] חן ירקת לרשי״ תבי״ פ' לו ספרי״ פליג בעוף נתפגל המוראה (מקוס: ו] הכותח: ו] נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומוראה (גמריא, ועי' קק אורח שמי״ מוה: ו] האמה (שמי״): יא) מוטשטישן כר: לליל (שם, תנח״י: ו] ל״ל בזבח (גליון): וכ״ה בפרה״י ועי' דקס: יג) דאכלי ליה (כ״ח): יד) כמים נוסף אע״א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו דלי לשרוף: טו) דאמר יש מנפגל לליל (כ״ח): טז) כהילכתא (תנח״י): ז) עצמן קאמרי לליל (בש״): ח) וככיש״י מאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפריס עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פריס

הוא גופיה מנא ידע שנמקבל ככלי: וריוין סן. ומקבלי לכולהו: סייא. מהרה: **באזהרה**. ה' לאוין כמיבי דגס חד לזס התמצית כדאמרין בכריתות כפ״ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כגרים. הסס יליף טעמא:

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מנן לה בפי' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אס העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדרון: **והא קא הוא חליפא**. צין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין יא**. לעיל בפ״ב יומא. מניא לה: **כהולכת אברים נכבש**. הא דקמי שבה הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דס היכי אולי: **אס אילעטי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני' לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן למנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרטוב (חולין דף קכ) תכלין ודקדקת הכשר השוכנת בשולי קדרה: **אלל**. ס) גיד האזר ששוא קשה ואין ראוי לאכילה: **ואין חייבין עליה משום פיגול**. אס היה הזבח בגול שחישב על צביו או על אימוריו מן למנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **וטמא**. אס אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח ב): **כשר אס המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקבות ט: **לאכול שני**. שצמיעה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **חלב המוקדשין**. חלב שצדדיה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אס פיגל בוצח ואכל מחלבה לא מחייב כרת דלאו זיבחה הוא: **גב' פיגל בוצח**. שחטו ע״מ לאכול או להקטיר מן למנו: **נתפגל השליל האוכל מהשליל חייב**: **בשליל**. ששחט את הזבח ע״מ לאכול מן השליל מן למנו: **לא נתפגל בוצח**. קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דלינשי' לא אכלי ליה ושליל עצמו א) לא נתפגל מדקמתי מתני' עבדיו וריא ומשפירי ו] (כ״ח ו) ב) ונוד. וכענין בוסתים: ג) בנפש יכפר (ישימ, גליון): ד) ככר״ א צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו״ה כפסקא ונכריתות (דקס): ה) ל״ל דתיא (גמריא: ו] ל״ל רחבא (גמריא: ו] הכל והקטיר המזבחה לליל (שם: ו] חן ירקת לרשי״ תבי״ פ' לו ספרי״ פליג בעוף נתפגל המוראה (מקוס: ו] הכותח: ו] נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומוראה (גמריא, ועי' קק אורח שמי״ מוה: ו] האמה (שמי״): יא) מוטשטישן כר: לליל (שם, תנח״י: ו] ל״ל בזבח (גליון): וכ״ה בפרה״י ועי' דקס: יג) דאכלי ליה (כ״ח): יד) כמים נוסף אע״א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו דלי לשרוף: טו) דאמר יש מנפגל לליל (כ״ח): טז) כהילכתא (תנח״י): ז) עצמן קאמרי לליל (בש״): ח) וככיש״י מאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפריס עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פריס

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מנן לה בפי' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אס העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדרון: **והא קא הוא חליפא**. צין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין יא**. לעיל בפ״ב יומא. מניא לה: **כהולכת אברים נכבש**. הא דקמי שבה הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דס היכי אולי: **אס אילעטי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני' לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן למנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרטוב (חולין דף קכ) תכלין ודקדקת הכשר השוכנת בשולי קדרה: **אלל**. ס) גיד האזר ששוא קשה ואין ראוי לאכילה: **ואין חייבין עליה משום פיגול**. אס היה הזבח בגול שחישב על צביו או על אימוריו מן למנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **וטמא**. אס אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח ב): **כשר אס המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקבות ט: **לאכול שני**. שצמיעה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **חלב המוקדשין**. חלב שצדדיה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אס פיגל בוצח ואכל מחלבה לא מחייב כרת דלאו זיבחה הוא: **גב' פיגל בוצח**. שחטו ע״מ לאכול או להקטיר מן למנו: **נתפגל השליל האוכל מהשליל חייב**: **בשליל**. ששחט את הזבח ע״מ לאכול מן השליל מן למנו: **לא נתפגל בוצח**. קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דלינשי' לא אכלי ליה ושליל עצמו א) לא נתפגל מדקמתי מתני' עבדיו וריא ומשפירי ו] (כ״ח ו) ב) ונוד. וכענין בוסתים: ג) בנפש יכפר (ישימ, גליון): ד) ככר״ א צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו״ה כפסקא ונכריתות (דקס): ה) ל״ל דתיא (גמריא: ו] ל״ל רחבא (גמריא: ו] הכל והקטיר המזבחה לליל (שם: ו] חן ירקת לרשי״ תבי״ פ' לו ספרי״ פליג בעוף נתפגל המוראה (מקוס: ו] הכותח: ו] נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומוראה (גמריא, ועי' קק אורח שמי״ מוה: ו] האמה (שמי״): יא) מוטשטישן כר: לליל (שם, תנח״י: ו] ל״ל בזבח (גליון): וכ״ה בפרה״י ועי' דקס: יג) דאכלי ליה (כ״ח): יד) כמים נוסף אע״א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו דלי לשרוף: טו) דאמר יש מנפגל לליל (כ״ח): טז) כהילכתא (תנח״י): ז) עצמן קאמרי לליל (בש״): ח) וככיש״י מאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפריס עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פריס

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מנן לה בפי' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אס העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדרון: **והא קא הוא חליפא**. צין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין יא**. לעיל בפ״ב יומא. מניא לה: **כהולכת אברים נכבש**. הא דקמי שבה הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דס היכי אולי: **אס אילעטי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני' לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן למנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרטוב (חולין דף קכ) תכלין ודקדקת הכשר השוכנת בשולי קדרה: **אלל**. ס) גיד האזר ששוא קשה ואין ראוי לאכילה: **ואין חייבין עליה משום פיגול**. אס היה הזבח בגול שחישב על צביו או על אימוריו מן למנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **וטמא**. אס אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח ב): **כשר אס המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקבות ט: **לאכול שני**. שצמיעה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **חלב המוקדשין**. חלב שצדדיה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אס פיגל בוצח ואכל מחלבה לא מחייב כרת דלאו זיבחה הוא: **גב' פיגל בוצח**. שחטו ע״מ לאכול או להקטיר מן למנו: **נתפגל השליל האוכל מהשליל חייב**: **בשליל**. ששחט את הזבח ע״מ לאכול מן השליל מן למנו: **לא נתפגל בוצח**. קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דלינשי' לא אכלי ליה ושליל עצמו א) לא נתפגל מדקמתי מתני' עבדיו וריא ומשפירי ו] (כ״ח ו) ב) ונוד. וכענין בוסתים: ג) בנפש יכפר (ישימ, גליון): ד) ככר״ א צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו״ה כפסקא ונכריתות (דקס): ה) ל״ל דתיא (גמריא: ו] ל״ל רחבא (גמריא: ו] הכל והקטיר המזבחה לליל (שם: ו] חן ירקת לרשי״ תבי״ פ' לו ספרי״ פליג בעוף נתפגל המוראה (מקוס: ו] הכותח: ו] נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומוראה (גמריא, ועי' קק אורח שמי״ מוה: ו] האמה (שמי״): יא) מוטשטישן כר: לליל (שם, תנח״י: ו] ל״ל בזבח (גליון): וכ״ה בפרה״י ועי' דקס: יג) דאכלי ליה (כ״ח): יד) כמים נוסף אע״א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו דלי לשרוף: טו) דאמר יש מנפגל לליל (כ״ח): טז) כהילכתא (תנח״י): ז) עצמן קאמרי לליל (בש״): ח) וככיש״י מאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפריס עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פריס

הוא גופיה מנא ידע שנמקבל ככלי: וריוין סן. ומקבלי לכולהו: סייא. מהרה: **באזהרה**. ה' לאוין כמיבי דגס חד לזס התמצית כדאמרין בכריתות כפ״ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כגרים. הסס יליף טעמא:

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

לה.

אין דם מבמב' דם. ודס התמצית זרק ליה לשס מייס כרבי אליעזר דפי' התערובות (לקמן דף עז). דאית ליה רואין אי נמי סבר לה כרבי אליעזר דלמר ס' נמערב דגס התמצית כשר: **והתניא מרו במדרתו**. הך פירכא אליבא דמ"ד אבנט מינן גיזי לעיל צפרק שני

ודף יח: ו] **פִּיגֵל בּוֹבֵב נתפגל שש״ל**. כיון דאיכא אינשי דאכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא בא) כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקונטרס וכענין זה בא) גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירשא צעלמא היא הלכך מתפגלה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל העוף ע״י דבר אחר כיון דאיכא אינשי דאכלי חייב עליו כרת ושס דחק בזהס דאפילו חזיא כשאר צשר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אצית בא) דשחן ואין צה לא אכילת ארס ולא אכילת מנחם והיינו טעמא דחישב צפרים לא נתפגלו ואימורים אכל בשליל לא אפשר לומר כך דלע״ג דכפ' כילד מערימין (תמורה דף כה:) גבי שומט את החטאת וגמלא צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל ארס ובכל מקוס ולעולם ואי"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלא ציה מתפגלה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אלא ע״כ ר"א סצירא ליה דגופיה דזיבחה הוא דהא סצירא פילג בוצח נתפגל שליל וסבר לה כאידך ברייתא דתניא הסס דאין נאכל אלא לזכרי כהונה ליוס וילנה לפנים מן הקלעים והסס נמי משני לזו הלכך לריין לפרש הטעם כמו שפי' צקונט' יש דוחקים כאן לפרש ב) משום דרשנין צמורת כהנים בפרש״ס א) גבי נותר שזיח פטר בשליל ולשילאי. ועל כרחין אינו נותר בשליל כדאימת בתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שס) גבי שליל שצחטאת דאין נאכל אלא ליוס וילנה הליך אס אינו ענין לנותר מנחו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה לתנא הא דלמא איתערין לגופיה למעוטי שילא ב) מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא בקרא: **פִּיגֵל באצ״ל נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרטוב: ב) (חולין דף קכא). מורו כו״ע דפלפלטו סקיו היינו אלל כההוא ב) מיירי הכא דועולה ב) איירי שקודר להסיר המוראה בנזומה דלי אפשר שלא יקם מן הושט עם המוראה:

באכילת פרים ובשריהן: לא עשה ולא באים. דמחשבת אכילה לא מהניא צהו דדבר שאין דרכו לאכול הוא ומחשבת שרפה נמי לא דאמחשבת אכילת מנחם קפיד רחמנא אכל שרפה לאו לשון אכילה הוא ואע״ג דאמרין צפירקין לעיל (דף לא) חישב שתאכלנה אש למחר בא) הני מילי דחישב בלשון אכילה כדאוקומנא הסס כך פירש צקונטרס ונחנס דחק דלעיל מיירי צמיד דרואי לאכילת ארס ומחשב שתאכלנה האש דהוי פיגול אכל האי לא שייך ציה לא אכילת ארס ולא אכילת מנחם:

הוא גופיה מנא ידע שנמקבל ככלי: וריוין סן. ומקבלי לכולהו: סייא. מהרה: **באזהרה**. ה' לאוין כמיבי דגס חד לזס התמצית כדאמרין בכריתות כפ״ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כגרים. הסס יליף טעמא:

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מנן לה בפי' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אס העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדרון: **והא קא הוא חליפא**. צין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין יא**. לעיל בפ״ב יומא. מניא לה: **כהולכת אברים נכבש**. הא דקמי שבה הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דס היכי אולי: **אס אילעטי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני' לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן למנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרטוב (חולין דף קכ) תכלין ודקדקת הכשר השוכנת בשולי קדרה: **אלל**. ס) גיד האזר ששוא קשה ואין ראוי לאכילה: **ואין חייבין עליה משום פיגול**. אס היה הזבח בגול שחישב על צביו או על אימוריו מן למנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **וטמא**. אס אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח ב): **כשר אס המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקבות ט: **לאכול שני**. שצמיעה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **חלב המוקדשין**. חלב שצדדיה: **אין חייבין עליה משום פיגול**. אס פיגל בוצח ואכל מחלבה לא מחייב כרת דלאו זיבחה הוא: **גב' פיגל בוצח**. שחטו ע״מ לאכול או להקטיר מן למנו: **נתפגל השליל האוכל מהשליל חייב**: **בשליל**. ששחט את הזבח ע״מ לאכול מן השליל מן למנו: **לא נתפגל בוצח**. קסבר רבי אלעזר שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דלינשי' לא אכלי ליה ושליל עצמו א) לא נתפגל מדקמתי מתני' עבדיו וריא ומשפירי ו] (כ״ח ו) ב) ונוד. וכענין בוסתים: ג) בנפש יכפר (ישימ, גליון): ד) ככר״ א צמקוס קריר דם, איתא מכפר. וכו״ה כפסקא ונכריתות (דקס): ה) ל״ל דתיא (גמריא: ו] ל״ל רחבא (גמריא: ו] הכל והקטיר המזבחה לליל (שם: ו] חן ירקת לרשי״ תבי״ פ' לו ספרי״ פליג בעוף נתפגל המוראה (מקוס: ו] הכותח: ו] נתפגל איל, נתקן. וי"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומוראה (גמריא, ועי' קק אורח שמי״ מוה: ו] האמה (שמי״): יא) מוטשטישן כר: לליל (שם, תנח״י: ו] ל״ל בזבח (גליון): וכ״ה בפרה״י ועי' דקס: יג) דאכלי ליה (כ״ח): יד) כמים נוסף אע״א דלאו בני אכילה גינוהו שהיו דלי לשרוף: טו) דאמר יש מנפגל לליל (כ״ח): טז) כהילכתא (תנח״י): ז) עצמן קאמרי לליל (בש״): ח) וככיש״י מאי לאו הא דפליגי בנא ומרי פיגול נוהג בפריס עצמן קאמרי וכו': יט) אכילתו אלאמא בבשר פריס

הוא גופיה מנא ידע שנמקבל ככלי: וריוין סן. ומקבלי לכולהו: סייא. מהרה: **באזהרה**. ה' לאוין כמיבי דגס חד לזס התמצית כדאמרין בכריתות כפ״ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כגרים. הסס יליף טעמא:

אין דס מנעל דס. דמין צמינו לרבי יהודה לא צמיל ולקמן מנן לה בפי' כל הזבחים שנמערבו (דף עמ). **למה פוקקין אס העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה י' לנחל קדרון: **והא קא הוא חליפא**. צין רגליהם לרפסה ומנן עומד על גבי כלס כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין יא**. לעיל בפ״ב יומא. מניא לה: **כהולכת אברים נכבש**. הא דקמי שבה הוא לבני אהרן כו' כהולכת אברים קאמר ולקמן פריך וכהולכת דס היכי אולי: **אס אילעטי**. איתנפלות גבוהין היו שס צנין אברים ואין חולצין דמן הרפסה הן: **במתני' לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. מן למקומו או מן למנו: **קיפס**. מפרש כהעור והרטוב (חולין דף קכ) ת